

Chương 62

LỆNH HỒ BÌNH XỬ SỰ KHÔN NGOAN

Cáp Ma gật đầu nói:

– Hay lắm. Chúng ta hãy ra đi, đến nơi coi tình hình sẽ liệu.

Bách Thủ Ngô Công Tiêu Dương Vỹ dẫn Thủ Ứng là Bì Chu cùng Nhị Ứng là Miêu Trọng và Tiểu Lang Quân Tiêu Bách Thành đến chờ ở tiền viện.

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ đang nhìn đối phương chấp tay tươi cười, không ngớt nói những điều tử tế. Bách Thủ Ngô Công vẻ mặt khẩn trương dường như chẳng nghe thấy gì mà cũng không thềm ngó tới hấn cái nào.

Thủ Ứng và Nhị Ứng đứng hai bên Bách Thủ Ngô Công vẻ mặt cũng âm trầm. Tiểu Lang Quân Tiêu Bách Thành đứng xa hơn một chút, che mặt bằng tấm sa đen nhưng vẫn thấp thoáng thấy hai má dán thuốc cao.

Lệnh Hồ Bình đứng trên thềm khoát tay cho Lưỡng Ma và Tiền Đại Lai đứng lại. Chàng mỉm cười từ từ bước xuống thềm, nhìn Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ hô:

– Tô phân đà chúa, phân đà chúa trở về đi. Lễ tiết làm chủ nhân đã đủ rồi. Mấy vị quý khách này để bản tòa tiếp đãi là xong.

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ chưa biết hạ đài cách nào nghe chàng nói vậy như được lệnh đại xá, vội vàng dạ lùi lại một bên.

Lệnh Hồ Bình tiến ra giữa viện đứng đối diện cách Bách Thủ Ngô Công chừng hơn một trượng. Chàng ngừng đầu lên hỏi ngay:

– Chắc đại chưởng môn nhân đến kiểm bản công tử?

Bách Thủ Ngô Công lạnh lùng đáp:

– Đúng thế.

Lệnh Hồ Bình lại cười nói:

– Xem chừng khí sắc của chưởng môn bữa nay không được hòa hoãn. Nhưng bất luận chưởng môn đến vì việc gì bản công tử cũng cần nói trước một câu.

Bách Thủ Ngô Công hắng giọng một tiếng chứ không trả lời.

Lệnh Hồ Bình vừa cười vừa nói tiếp:

– Bản công tử từ ngày bị trục xuất ra Kỳ Sĩ bảo đã tiếp xúc với các người tám môn phái lớn, chẳng phải bữa nay mới là lần đầu. Nhưng thân phận bản công tử hiện giờ không phải như ngày trước. Tỷ như nói trước kia Võ Đang bát tử gặp tại hạ chỉ là một vị Lãng Đãng công tử mà hiện nay là một vị Cẩm y hộ pháp ở Long Hồ bang đối diện với Tiêu chưởng môn.

Bách Thủ Ngô Công hơi biến sắc nhưng cũng không nói gì.

Lệnh Hồ Bình thu nụ cười lại hăng đặng nói tiếp:

– Địa vị của Cẩm y hộ pháp tại Long Hồ bang thế nào có khi người khác chưa hay, nhưng Tiêu chưởng môn đã rõ rồi. Âm phu nhân của bản bang cũng bất quá chỉ là một tên Huỳnh y hộ pháp.

Bách Thủ Ngô Công lại biến sắc.

Dường như lão đang cân nhắc một bên là Bát Ưng và diệt nhi Tiểu Lang Quân, còn một bên là bà vợ Đa Thích Nga Mi. Coi sắc mặt đoán ra chưởng môn phái Huỳnh Sơn lúc này khó bề định đoạt lấy ai bỏ ai.

Tính về phân lạng thì hiền thê nặng hơn, nhưng Bát Ưng đã mất sáu, ái diệt lại nát mặt. Thêm vào lưỡng ưng và ái diệt đứng bên, nếu tỏ ra hững hờ thì sau này làm sao ngự trị được toàn bộ?

Lệnh Hồ Bình thủng thẳng nói tiếp:

– Bản tòa kính trọng các hạ là chưởng môn, đồng thời chưởng môn nhận rõ người đứng đối diện là một vị Cẩm y hộ pháp ở Long Hồ bang.

Chàng dừng lại một chút rồi hỏi:

– Bản tòa những gì muốn nói đã nói hết rồi. Chưởng môn có điều chi dạy bảo xin chỉ thị rõ để bản tòa rửa tai nghe đây.

Bách Thủ Ngô Công chẳng có điều gì chính thức, tựa hồ lâm vào bước đường cùng lý khuất.

Lão trợn mắt lên nhìn Lệnh Hồ Bình hồi lâu mới ngật ngưỡng hỏi:

– Lão đệ... cho biết rõ sự tình, sao... lại ác tâm đến thế?

Lệnh Hồ Bình thản nhiên hỏi lại:

– Bản tòa ác tâm chỗ nào?

Bách Thủ Ngô Công trở vào lưỡng ưng nói:

– Anh em bọn chúng tám người.

Lệnh Hồ Bình ngắt lời:

– Bọn họ tám người, năm chết một bị thương, bản tòa đã biết rồi. Đại chưởng môn đã điều tra rõ bọn họ tử thương về tay ai chưa? Vì chuyện gì đưa đến chỗ tử thương? Lỗi ở đối phương hay ở bọn họ?

Tiểu Lang Quân đột nhiên lớn tiếng:

– Thúc thúc đừng nghe thằng tiểu tử hoa ngôn xảo ngữ nữa. Hung thủ chính là gã.

Bách Thủ Ngô Công thấy ái diệt đứng đằng sau la hét, dường như muốn động thủ,

cặp mắt chiếu ra những tia hào quang khủng khiếp. Nhưng trong lúc nhất thời dường như lão chưa biết quyết định thế nào.

Lệnh Hồ Bình chỉ cười ruồi chứ không biện bạch.

Bách Thủ Ngô Công ngần ngừ quay sang hỏi Thủ Ưng:

– Ý kiến của Bì lão đại thế nào?

Thủ Ưng Bì Chu chưa lộ vẻ gì thì Nhị Ưng Miêu Trọng đã xẵng giọng lên tiếng:

– Bữa nay ở thành Thái Nguyên Bát Ưng chết mất năm nhân vật chưa phải là nhiều, nhưng những cao nhân ở trong thành lòng dạ tàn độc đến thế cũng chẳng có mấy tay.

Lệnh Hồ Bình cười hỏi:

– Nói một cách khác chỉ có một mình Lãng Đãng công tử phải không?

Nhị Ưng Miêu Trọng trầm giọng đáp:

– Đúng thế.

Lệnh Hồ Bình cười nói:

– Bản công tử đã có đủ tài như vậy, ông bạn thử nghĩ coi nếu bản công tử thừa nhận thì ông bạn định bắt bản công tử chắc?

Tiêu Bách Thành tức giận lại gầm lên:

– Thúc thúc coi đó. Thái độ thằng lỏi là thế, khẩu khí gã coi phái Huỳnh Sơn chúng ta không vào đâu...

Lệnh Hồ Bình gật đầu ngắt lời:

– Đúng rồi! Từ lúc bản tòa trông thấy ông bạn Tiểu Lang Quân, trong con mắt bản tòa quả coi phái Huỳnh Sơn kém đi nhiều.

Chàng ngừng mặt lên hỏi:

– Lão đệ chỉ bị thương ở mặt, còn võ công chưa mất, muốn nói sao không tiến gần lên một chút?

Tiêu Bách Thành chẳng những không tiến lên phía trước mà còn lùi lại một bước.

Lệnh Hồ Bình mỉm cười nói:

– Thế thì phải rồi. Lão đệ chỉ còn một cơ hội, muốn la muốn nói chẳng ai ngăn cấm nhưng đứng xa thêm một chút hay hơn.

Nhị Ưng Miêu Trọng là kẻ tính nết xấu xa nhất trong Bát Ưng. Vừa rồi gã thấy Lệnh Hồ Bình ăn nói ngông cuồng đã muốn ra tay, bây giờ giọng nói của chàng càng khinh người, dĩ nhiên gã không nhịn nổi.

Gã chẳng hỏi Bách Thủ Ngô Công có đồng ý hay không, sấn lại một bước trợn

mắt lớn tiếng:

– Lấy binh khí ra. Đừng rườm lời nữa!

Lệnh Hồ Bình nhảy lộn người lại vọt lên thêm, nhìn Hạng Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ đứng trong góc viện vẫy tay nói:

– Tô phân đà chúa hãy tiếp ông bạn này mấy chiêu.

Cầm y hộ pháp đã ra lệnh, một tên phân đà chúa khi nào dám trái ý.

Hạng Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ lấy cặp phán quan bút trong tay áo ra chấp vào làm một, tươi cười nói:

– Xin Miêu bằng hữu chỉ giáo thêm.

Không ngờ Nhị Ứng Miêu Trọng lại không coi vị phân đà chúa này vào đâu. Cây Lưu Tinh Trảo trong tay gã rung lên đáp:

– Lão gia không muốn kiếm người. Cút đi cho lẹ!

Hạng Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ vẫn tươi cười đứng yên.

Trước mặt một vị Cầm y hộ pháp ở Tổng đà, dĩ nhiên địa vị hẳn chẳng có gì tôn cao, nhưng đối với người ngoài hẳn là một phân đà chúa mà đối phương dám ăn nói sống sượng như vậy là một sự bất ngờ.

Bách Thủ Ngô Công đứng yên chẳng nói năng gì. Đối với hành vi và lời nói của Nhị Ứng lão để mặc kệ y, không khuyến khích mà cũng không cản trở.

Hạng Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ ráng dẹp lửa giận lại, giơ phán quan lên nói:

– Miêu bằng hữu không muốn kiếm Tô mỗ, thì Tô mỗ kiếm bằng hữu cũng thế. Miêu bằng hữu không chịu động trước thì Tô mỗ đành đắc tội.

Nhị Ứng Miêu Trọng cười khách một tiếng đáp:

– Người không đáng đâu.

Gã rung tay đột nhiên tung phi trảo ra.

Cây lưu tinh trảo này chuẩn bị đối kích phóng thẳng ra phía trước thì chẳng khác gì cánh tay người nhưng dài hơn dễ sử dụng chiêu Độc Thủ Ngũ Đỉnh Siêu Hồn.

Cánh tay người muốn vươn dài ra không thể nào mau lẹ bằng phi trảo. Đồng thời con người mình cao tấn công vào bộ vị bên địch cũng bị hạn chế.

Hạng Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ bản lãnh đã không bằng Nhị Ứng phái Huỳnh Sơn, lại kém về phần binh khí nên không địch nổi đối phương.

Nhị ứng chưa dứt lời phi trảo đã chụp tới.

Hạng Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ muốn đỡ gạt cũng chậm mất rồi.

Nhị Ứng Miêu Trọng vừa hạ cổ tay xuống, cây Lưu Tinh Trảo lập tức cắm sâu

vào vai bên phải Hạt Nhãn Phán Quan.

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ đứng không vững loạng choạng người đi. Cặp phán quan bút trong tay không nắm chắc được rớt mất. Trước tình thế này Nhị Ứng Miêu Trọng chỉ cần đá một cái là hấn té xuống.

Nhưng kết quả lại không thế.

Diễn biến tiếp theo chẳng những Miêu Trọng không ngờ tới mà cả đến Lệnh Hồ Bình, Lưỡng Ma, Bách Thủ Ngô Công cũng không tiên liệu được.

Nguyên Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ toàn thân xô về phía trước mất hết sức kháng cự nhưng thủy chung vẫn giữ được một thứ là lửa giận.

Lửa giận đem lại cho hấn một luồng lực lượng phi thường. Khi vọt về phía trước, bất giác hấn thầm nghĩ:

– Nếu ta chết thế này thì chẳng thể nào nhắm mắt được, phải cần gỡ lại chút vốn mới xong.

Người hấn hạ xuống đất rồi không tính chuyện chạy trốn nữa. Dù vai đau thấu xương nhưng hấn cũng nghiêng răng trần mình lại xô vào chân đối phương.

Nhị Ứng Miêu Trọng ra chiêu đắc thủ đang còn cao hứng, lại thấy Hạt Nhãn Phán Quan lộn đi một vòng lại tưởng thủ kinh của mình quá mạnh, toan giơ chân lên đạp xuống vai Hạt Nhãn Phán Quan để xỉ nhục mấy câu rồi mới phóng cước đá cho gãy xương. Chẳng ngờ bàn chân đột nhiên đau thấu xương.

Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ đã chụp lấy cây bút chọc thủng mu bàn chân gã, Miêu Trọng cố rút bàn chân ra nhưng không được vì Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ tự liệu tất mình sẽ chết nên hai tay giữ chặt cán bút chết cũng không buông.

Nhị Ứng Miêu Trọng đành dùng lưu tinh trảo đánh xuống. Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ vỡ sọ chết liền.

Nhị ứng Miêu Trọng cũng đau quá ngã lăn ra.

Thủ Ứng Bì Chu vội nhảy lại cấp Nhị Ứng đặt xuống trước mặt Tiểu Lang Quân. Gã lại chạy vào nhìn Lệnh Hồ Bình đứng trên thêm quát hỏi:

– Thằng lỏi kia, mi còn chờ gì mà không xuống đi?

Lệnh Hồ Bình thấy Lưỡng Ma đối với cái chết của Hạt Nhãn Phán Quan Tô Quang Tổ chẳng thương xót gì biết là bọn Ma bang đối với một vài nhân mạng chẳng thèm quan tâm. Chàng liền quay về phía Truy Mạng Tiêu Tiên Đại Lai dùng phép truyền âm khê dặn:

– Tiên hộ pháp hãy tiến ra thu thập gã này. Lát nữa tới họ Tiêu bản tòa sẽ động thủ.

Tuyệt Tình Ông Tân Chiên Tương dặn thêm một câu:

– Dừng khách khí chi hết. Thân thủ phải cho mau lẹ.

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai gạt đầu điểm gót chân xuống nhảy ra giữa viện.

Thủ Ứng lại thấy người khác ra thay Lệnh Hồ Bình. Gã không nhìn được trở tay quát mắng:

– Thằng lỏi kia! Người tự xưng là Cẩm y gì gì...

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai giơ tay bắn ra một mũi Ngân lượng tiêu.

Thủ Ứng Bì Chu ỷ mình có cây Lưu Tinh Trảo đã luyện tới trình độ xuất thần nhập hóa. Tuy đã nhận ra Tiền Đại Lai có địa vị chẳng kém hèn ở Long Hồ bang mà vẫn coi thường.

Gã không biết vị Lam y hộ pháp ở Long Hồ bang này bắn phi tiêu chẳng trật phát nào. Gã ngẩng đầu lên để lộ yết hầu.

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai phóng mũi phi tiêu trúng cổ họng gã. Người gã ngã ngửa về phía sau cặp mắt trợn lên rất lớn tựa hồ không tin diễn biến xảy ra. Sau trông mắt gã không cử động, da mi mắt vẫn không nhắm lại.

Chẳng ai biết mũi Ngân lượng tiêu ở đâu cắm vào cổ họng Thủ Ứng. Một mình Bách Thủ Ngô Công Tiêu Dương Vỹ ngó thấy Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai động thủ.

Chỉ có đại hành gia mới để ý đến điểm này.

Bách Thủ Ngô Công Tiêu Dương Vỹ thấy Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai phóng ngân lượng tiêu đánh Thủ Ứng Bì Chu lão cũng phóng ra một mũi Ngân lượng tiêu còn mau lẹ hơn.

Mũi Ngân lượng tiêu của Tiền Đại Lai chưa cắm vào cổ họng Thủ Ứng Bì Chu thì mũi ngân lượng tiêu của Bách Thủ Ngô Công đã bay tới thái dương huyệt của Tiền Đại Lai. Mũi tiêu này do mé bên bắn chênh chếch tới.

Tay phóng ám khí chuyên nghiệp phần nhiều bắt được mũi tiêu, dù không bắt được cũng tránh khỏi một cách rất linh diệu. Nhưng hiện giờ Tiền Đại Lai lại ra ngoài lẽ đó vì hắn không nhìn thấy mũi tiêu bắn tới. Thậm chí hắn không ngờ xảy ra vụ này.

Thủ Ứng chết cũng không oan. Chỉ đáng trách mình bản lĩnh kém cỏi.

Còn Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai đã gặp chướng môn nhân phái Huỳnh Sơn đứng đó sao lại không đề phòng?

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai thoát chết vì Bách Thủ Ngô Công ra tay mau lẹ, nhưng Lệnh Hồ Bình đã ngó thấy, chàng vung thanh Hàng Long kiếm lên gạt mũi tiêu rớt xuống.

Tiền Đại Lai không nhìn được đưa hai tay lên sờ cổ. Nếu nhát kiếm của Lệnh Hồ Bình mà chặt cổ hắn thì cái đầu đã rớt xuống rồi.

Khi hắn quay đầu lại ngó thấy thanh kiếm gạt rớt mũi phi tiêu mới biết Lệnh Hồ

Bình đã cứu mạng hấn chứ không phải định giết hấn.

Hấn đứng ngẩn người ra hồi lâu không nói nên lời, chẳng phải vì hấn sợ hãi quá độ mà vì hấn nghĩ không thấu một điều là tại sao chàng Cẩm y hộ pháp thiếu niên này lại cứu hấn?

Vừa rồi chính hấn đã không giải cứu Hạt Nhân Phán Quan Tô Quang Tổ. Ở bang này ai thấy người bên ngoài chết không giải cứu cũng không có tội tình gì. Người chết đi điều trọng yếu là đối với bản bang có lợi hại gì không? Sở dĩ Hỏa Lôì bà bà được khiêng về cũng chỉ là muốn khám phá ra kẻ hạ thủ. Nếu biết hung thủ để đưa tin về Tổng đà là xong, chưa chẳng ai quan tâm tới nữa.

Lam y hộ pháp từ từ lùi lại. Trong viện Lệnh Hồ Bình và chưong môn nhân phái Huỳnh Sơn đã khai diễn cuộc chiến. Hấn vẫn ngớ ngẩn ngẫm nghĩ về vụ này.

Hấn chẳng hiểu có nên tạ ơn Lệnh Hồ Bình đã cứu mạng hay không và vụ này có xảy chuyện hiểu lầm gì với hai vị Cẩm y hộ pháp kia không?

Giữa lúc ấy trong viện đột nhiên có tiếng cười rộ. Tiếp theo là tiếng Bách Thủ Ngô Công Tiêu Dương Vỹ quát hỏi:

– Có chuyện chi đáng cười đâu?

Lệnh Hồ Bình thu kiếm lại nhảy lùi ra xa hơn trượng vừa trở tay vừa cười đáp:

– Xin chưong môn ngó lại phía sau sẽ rõ.

Bách Thủ Ngô Công ngần ngừ một chút, nhận ra Lệnh Hồ Bình không có chuyện mưu đồ bất lương liền bước chênh chếch đi từ từ quay lại ngó rồi ngẩn người ra. Nguyên Tiểu Lang Quân Tiêu Bách Thành thấy tình thế bất diệu đã chuẩn đi từ lúc nào rồi.

Thủ Ưng Bì Chu đem Nhị Ưng Miêu Trọng đặt trước mặt gã là mong gã rút cây phán quan bút cùng chiếu cố buộc thương cho tên đó. Bây giờ Bách Thủ Ngô Công mới nhận ra Tiểu Lang Quân chẳng lý gì đến Nhị Ưng. Gã này đang nằm rên ư ử, cây phán quan bút vẫn cắm trong mu bàn chân.

Lệnh Hồ Bình lại cười nói:

– Biết thời vụ mới là tay tuấn kiệt. Đại chưong môn có vị ái diệt thấu hiểu thời vụ tưởng cũng nên lấy làm thỏa mãn.

Bách Thủ Ngô Công gầm lên một tiếng. Chân lão nhũn ra đột nhiên tung mình vọt ra ngoài cửa viện rượt theo.

Nhị Ưng Miêu Trọng vẫn nằm yên chỗ. Lệnh Hồ Bình nhìn Truy Mạng Tiêu Tiên Đại Lai vậy tay nói:

– Hãy đem Miêu bằng hữu ra phía sau buộc thương cho gã. Chờ gã phục hồi nguyên khí rồi tha gã đi, đừng làm khó dễ gì hết.

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai theo lời ôm Nhị ứng vào hậu viện. Còn mấy tên bang đồ tự động dọn dẹp không trường.

Lệnh Hồ Bình thu bảo kiếm về bước lên thêm. Thiên Sát Ông Cáp Minh Niên hỏi:

– Vừa rồi lão đệ chiếm được thượng phong sao không cho một nhất kiếm thu thập hẵn đi?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Nếu bản tòa làm như vậy sẽ biến thành tội nhân ở trong bang.

Thiên Sát Ông ngẩn người ra hỏi:

– Lão đệ nói thế là nghĩa làm sao?

Lệnh Hồ Bình cười đáp:

– Các vị không thấy gã tiểu tử đó chuồn đi rồi ư? Nếu bản tòa giết lão, gã tiểu tử về Huỳnh Sơn khuê chuông gõ mõ huy động toàn phái đến đối địch với bản bang. Gã nói chưởng môn và Bát ưng đều chết về tay người bản bang, đồng thời gã được toàn phái đồng tình lên ngôi chưởng môn, bản tòa không muốn để gã chiếm tiện nghi một cách dễ dàng.

Tuyệt Tình Ông gật đầu nói:

– Lão đệ làm thế là phải.

Lệnh Hồ Bình cười nói:

– Hành động này còn khiến cho Bách Thủ Ngô Công truy nã gã tiểu tử, không ai rảnh để đến bản bang rắc rối nữa.

Bây giờ Thiên Sát Ông mới thấy việc tha Bách Thủ Ngô Công Tiêu Dương Vỹ có nhiều điểm hay, bất giác chìa ngón tay cái lên khoa trương.

– Lão đệ quả là tay suy nghĩ sâu xa.

Lệnh Hồ Bình động tâm chợt nhớ ra mình đã trúng độc không thể sử dụng chân lực, bất giác làm hoảng:

– Suýt nữa ta bị lộ tẩy.

Chàng ngấm ngấm vận khí làm cho sắc mặt lợt lạt, lại cố ý sờ lên trán ra điều không hiểu, tự nói một mình:

– Lạ quá! Không hiểu sao bản công tử cảm thấy váng đầu?

Thiên Sát Ông vội nhìn Tuyệt Tình Ông ra hiệu, một mặt lão nói:

– Đại khái mấy bữa nay lão đệ không được ngủ, hôm qua lão phu cũng thấy hiện tượng này nhưng chẳng sao cả... hãy vào trong kia uống mấy chung rượu, nghỉ một lúc là khỏe.

Ba người liền vào đại sảnh.

Đột nhiên Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai chạy đến báo cáo:

– Gã họ Miêu không muốn đi. Gã nói là không ngờ chú cháu Bách Thủ Ngô Công lại chẳng nghĩ gì đến tình nghĩa người bản phái. Gã nguyện ý ở lại vì bản bang ra sức.

Lệnh Hồ Bình cả cười đáp:

– Hay lắm! Thế thì chúng ta chẳng thiệt gì hết.

Tuyệt Tình Ông gật đầu đáp:

– Phải đó. Gã họ Miêu kia còn cao minh hơn phân đà chúa của chúng ta nhiều. Mất một người được một người đầu lại vào đấy.

Thiên Sát Ông hỏi:

– Gã bị thương ở chân có gì đáng ngại không?

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai đáp:

– Không sao cả.

Thiên Sát Ông lại hỏi:

– Liệu có biến thành tàn phế không?

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai đáp:

– Không đến nỗi.

Thiên Sát Ông nói:

– Hay lắm! Vậy hộ pháp đi bảo gã: Bản bang quyết định phong cho y làm Lam y hộ pháp để gã yên tâm dưỡng sức.

Truy Mạng Tiêu trở gót toan đi, Tuyệt Tình Ông dặn:

– Nhân tiện lấy chút rượu nóng cho Lệnh Hồ hộ pháp. Y vừa hao tổn chân lực, trong lòng hơi khó chịu.

Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai khom lưng đáp:

– Ty tòa xin đem rượu lên ngay.

Tuyệt Tình lão ma không phải con người thích rườm rà. Lão bảo Truy Mạng Tiêu lấy rượu nóng là đủ, nhưng lão nói thêm cả nguyên nhân là có chỗ vi diệu bên trong.

Sau một lúc đem rượu rồi vào, Lệnh Hồ Bình theo chỉ thị của Bính Dần kỳ sĩ. Chàng uống rượu rồi sau khoảng thời gian chừng uống cạn tuần trà liền lộ vẻ khoan khoái, không tỏ vẻ gì khó chịu nữa.

Bây giờ chàng biết thêm một điểm: Truy Mạng Tiêu Tiền Đại Lai cũng là một

tên tâm phúc.

Chàng có việc cần kíp là tìm cách nào để được gặp Bính Dần kỳ sĩ, vì Nhạ Bất Đắc Chi Tam Giải vâng lệnh về Tổng đà điều binh. Vụ này chắc Bính Dần kỳ sĩ chưa hay.

o O o

Trong thành Thái Nguyên đột nhiên trở nên yên tĩnh. Hai vụ hỏa tai và chết mười mấy mạng người dần đi vào quá khứ, ít ai nhắc tới nữa.

Lệnh Hồ Bình lại đến đổ trường của Trương Tứ mấy lần. Chàng muốn kiếm Bính Dần kỳ sĩ mà kiếm không ra nên đành tới đó để mong gặp lão.

Nhưng lạ thay, chàng đến đổ trường năm lần vẫn chẳng thấy Bính Dần kỳ sĩ xuất hiện. Lệnh Hồ Bình không tìm thấy lão trong lòng buồn bực.

Cả vị Long Hồ bang chúa bí mật kia cũng đột nhiên mất tăm. Bọn đệ tử Cái Bang sau đêm đó không biết đi đâu hết. Ngoài ra còn một vụ nữa cũng quái dị: Lam y hộ pháp Nhạ Bất Đắc Chi Tam Giải vâng lệnh về tổng đà điều binh, tính nhật kỳ viện binh tới rồi mới phải, nhưng chẳng thấy tăm hơi chi hết.

Vụ này ra làm sao? Lệnh Hồ Bình nghĩ tới nghĩ lui vẫn không tìm được đáp án.

Bề ngoài chàng làm bộ vẻ thanh nhàn, sự thực chàng lưu tâm ngắm ngẫm quan sát ngôn hành của Lưỡng ma xem hai lão có giải đáp được điều gì cho mình chẳng? Nhưng từ ngày Thú Tâm lão ma mất tích hai lão ít vui cười, nhất là mấy bữa nay mặt lúc nào cũng buồn rười rượi.

Tuyệt Tình lão ma trước kia ít uống rượu, dạo này cũng say khướt liền mấy bữa. Khi hai lão uống rượu cũng không nói nửa lời, Lệnh Hồ Bình mỗi lần gọi chuyện hai lão cũng chẳng hỏi gì tới. Trên bàn lúc nào cũng bày ba cỗ đĩa chén. Lệnh Hồ Bình ngồi vào cùng uống, hai lão cũng chỉ gật đầu mấy cái. Chàng muốn ra đi không ăn cơm nhà, hai lão cũng lại gật đầu mấy cái.

Tuy hai lão trầm mặc Lệnh Hồ Bình cũng coi đó là một cách trả lời.

Ít ra chàng nhận thấy một điểm: Dường như Lưỡng Ma đối với vụ Long Hồ bang chúa và Bính Dần kỳ sĩ đột nhiên vắng bóng, cùng vụ Chi Tam Giải đi mà không trở về, hai lão chẳng để ý gì tới.

Nói một cách khác thì những hiện tượng buồn nản này hai lão ma đã tiên liệu cả rồi. Bính Dần kỳ sĩ và Long Hồ bang chúa còn ở Thái Nguyên hay đi nơi khác, còn vụ Chi Tam Giải sao mãi không đưa người đến, chắc Lưỡng Ma biết rồi mà Tuyệt Tình Ông còn biết kỹ hơn.

Cái đó càng làm cho Lệnh Hồ Bình thắc mắc. Chàng là người cùng phe với Bính

Dần kỳ sĩ mà không biết lão lạc lõng nơi đâu, con hai lão ma lại biết rõ hơn chàng há chẳng đáng tức cười?

Nhưng Lệnh Hồ Bình vẫn không chán nản.

Chàng đầy nghị lực và đức tự tin chỉ trong một thời gian ngắn sẽ tìm được đáp án.

Bầu không khí trong phân đà không thích hợp cho người tĩnh tâm suy nghĩ. Cảnh sắc bên ngoài thuyết minh ngày xuân đã đến với nhân gian, mà trong phân đà hiu quạnh như cảnh tàn đông.

Lệnh Hồ Bình lại đến quán trà là Đình Vi Tử.

Ngồi uống rượu trong quán trà là một nhã hứng. Thêm vào xung quanh một màu cỏ xanh rì. Cảnh sắc còn khả ái hơn tửu lâu nhiều.

o O o